

[Knuud Damgaard.]
 nelle ændringer eller ændringer knyttet til de nu fastsatte tidsterminer.

Vi må anbefale at stemme imod kommunisternes ændringsforslag uden for betænkningen samt de af et mindretal stillede ændringsforslag.

Christoffersen (V):

Vi står nu umiddelbart foran afslutningen på næsten 3 års drøftelser om boliglovgivningen. Venstre er tilfreds med det resultat, som vi nu er ved at lægge sidste hånd på; det var jo et resultat af drøftelser, der blev ført under den tidligere regerings ledelse.

Det er et resultat, som først og fremmest har en stabiliserende virkning på forholdene i byggesektoren og inden for hele boligsektoren. Den stabiliserende virkning understreges især af, at der er et så stort politisk flertal bag resultatet. Det ulykkeligste, der kunne være sket, ville have været et boligforlig, som kun havde levet på én eller to stemmers flertal. Nu står vi altså i den omvendte situation: der er næsten 130 medlemmer i denne sal, som står bag de resultater, vi nu er nået frem til. Og det betyder jo, at den politiske strid, der i så lang tid har hersket om boligproblemerne, er blevet afløst af et bredt samarbejde, som også giver et langt mere solidt handlingsgrundlag for de virksomheder og de selskaber og de bygherrer, som skal disponere i den kommende tid.

Jeg vil godt fremhæve nogle hovedresultater af boliglovgivningen, som har motiveret venstre til at tilslutte sig forligsresultatet.

For det første opnår vi med det forlig, som vi nu er ved at gøre færdigt, en nedtrapning af de offentlige subsidier til bygge- og boligsektoren. Det kommer stærkest til udtryk i den ændring, der sker i finansieringen af det almennyttige byggeri, hvor de almennyttige boligselskaber nu for første gang går ind med virkelig betydelige selvfinansieringsmidler, som de må fremskaffe fra den del af deres virksomhed, som allerede kører, altså fra de eksisterende boliger inden for sektoren. Det er vigtigt for os, at man på den måde knytter en økonomisk ansvarlighed til selskabernes dispositioner. Vi tror, det er en værdifuld tendens, som hermed er nedlagt i lovgivningen, og vi forestiller os,

at den tendens kan udbygges sådan, at de almennyttige selskaber på længere sigt i endnu højere grad bliver selvfinansierende. Hermed vil det offentlige efterhånden kunne glide ud som en egentlig subsidieyder til denne del af byggeriet.

En anden vigtig ting i den lovgivning, vi nu er ved at gøre færdig, er den liberalisering, der finder sted af lejefastsættelsen. Det finder stærkest udtryk i, at begrebet omkostningsbestemt leje indføres i alle de dele af landet, hvor der stadig bevares en regulering. Nu bliver det altså muligt at finde frem til et lejeniveau, som de fleste steder vil komme til at betyde, at man i husleje betaler en sum, som står i et nogenlunde rimeligt forhold til den ydelse, man får til gengæld.

Men liberaliseringen kommer jo også til udtryk på den måde, at en større del af landet helt frigøres for regulering; dels er den indbyggergrænse, under hvilken kommuner umiddelbart er frigjort fra lejelovens regler om huslejerregulering, løftet, dels indeholder lovforslaget simpelt hen regler, som gør det muligt for en hvilken som helst kommune uanset dens indbyggerantal at frigøre sig fra den særlige regulering af lejeniveauet, hvis blot et flertal i kommunalbestyrelsen kan acceptere det, og det er efter vores opfattelse en anden vigtig virkning.

En tredje vigtig virkning, jeg synes der er grund til at nævne her ved andenbehandlingen, er den kommunalisering, der finder sted af bygge- og boligpolitikken, hvor det nu i højere grad end tidligere bliver de enkelte kommuner som kan træffe beslutning både om, hvad der skal bygges, og hvor der skal bygges, når det drejer sig om almennyttigt byggeri, og træffe beslutning om den lejepolitik, der skal føres. Det vil selvfølgelig betyde, at vi får et mere, kan man sige, nuanceret billede, men vi ved jo også, at boligforholdene er meget forskellige i de forskellige landsdele. Der er nogle steder, hvor der vil være et behov for at bevare en vis regulering af lejeniveauet, andre steder vil der være behov for, at kommunen virkelig går ind og sikrer opførelse af et betydeligt antal almennyttige boliger, og så vil der være andre steder igen, hvor det er klart, at kommunen omvendt kan finde det rimeligt, at man får et frit boligmarked, eller hvor kommunen omvendt kan finde det rimeligt